Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 24. Den 15 Septbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jødernes Indsamling. — Jerusalems Gjenopførelse.

Tale af Ældste Orson Pratt, holdt i Salt Lake City den 26de Marts 1871.

(Fortsat fra Side 360.)

(Fra „Deseret News.")

Et endnu kraftigere Vidnesbyrd om den Kraft, som skal aabenbares ved Jødernes Indsamling, kan findes i Esaiæ 11te Kap. „Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne og sanke Israels Fordrevne og samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner."

Her har man et bestemt Vidnesbyrd om, at de to Israels Riger — Israels Fordrevne, det er de ti Stammer, som bortførtes 720 Aar før Christus, og de Adspredte af Juda, som ere spredte blandt alle Nationer — atter skulle samles. Men før han samler dem, vil han opløfte et Banner i de sidste Dage, hovedsagelig for at bevirke deres Indsamling.

Atter siger Profeten: „Og Herren skal sætte Egypti Havs Odde i Band." Paa hvad Maade? Han skal „bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir (med sin Kraft), og han skal slaae den i syv Bække og lade dem gaae der igjennem tørskoede. Og der skal være en banet Vei for de Overblevne af hans Folk, som skal blive tilovers af Assyrien, ligesom det var for Israel den Dag, han drog op af Egypti Land."

Det var ikke en aandelig Udfrielse i Mose Dage, men en bogstavelig; Herren slog Egypti Havs Odde dengang og førte sit Folk tørskoede paa den banede Vei gjennem Dybet, hvor Vandet stod som Mure paa begge Sider. Ligesaa skal han i de sidste Dage ikke blot slaae Egypti Odde i Band, men han skal slaae Floden i de syv Strømme og lade Folket gaae tørskoet igjennem. Saaledes lyder Profeternes Vidnesbyrd om de Begivenheder, som skulle finde Sted, naar Hedningernes Tider ere fuldkommede.

Hvad dette Banner angaaer, har Herren aldrig lovet at ville opløfte det før den Tid, da Israel skal indsamles. Men hvor skal det opløftes? Paa hvilken Plet af Jorden skal denne store Gjerning begynde? Han maa paabegynde den blandt Hedningerne, efter hvad Esaias siger i sit 49de Kapitel: et Banner skal opreises blandt Hedningerne, og om dette skulle Folkene flokkes. Erindre, dette er Noget, som skal finde Sted blandt Hedningerne og ikke blandt Jøderne i Palæstina. „Jeg vil opløfte min Haand til Hedningerne og opløfte mit Banner for Folkene."

Læg nu Mærke til hvad som paafølger, naar dette Banner er bleven opreist iblandt Hedningerne: „De skulle føre dine Sønner frem i deres Arme og dine Døttre skulle bæres paa Skuldrene;" det vil sige, de, der annamme dette Banner eller troe paa denne Herrens Gjerning og flokkes om hans Banner, „skulle føre dine Sønner frem i deres Arme og dine Døttre skulle bæres paa Skuldrene." Skal Jordens Konger bidrage Noget til at fremme denne Gjerning? Ja, thi Propheten siger: „Og Konger skulle være dine Fosterfædre og deres Fyrstinder skulle være dine Ammer, og de skulle bøie sig til Jorden paa Ansigtet for Dig og opslikke dine Fødders Støv."

Israel skal blive æret — Herren vil, at endog Hedningernes Konger, Herrer, Adelsmænd og Mægtige skulle slikke Støvet af Israels Fødder, thi han agter at gjøre Israel til Hoved for alle Nationer og ikke Halen.

Endnu tydeligere er Stedet, hvor dette Banner skal opløftes, betegnet i Esaiæ 18de Kapitel, hvor der siges: „Vee det Land, som er under Vingers Skygge paa hiin Side af Morlands Floden." I det 3die Vers siger Propheten, efter at have beskrevet de Straffedomme, som skulle ramme det Land hiinsides Morlands Floder, fra Palæstina at regne — et Land, der har Udseende af Vinger liig Nord- og Sydamerika: „Alle I Indbyggere paa Jorderige og I, som boe paa Jorden! I skulle see det, naar man opløfter Banneret paa Bjergene, og I skulle høre, naar man blæser i Trompeten," — høre Noget, som Herren ansaae for at være af Vigtighed for alle Nationer paa Jorden. Det skulde ikke høres af blot een Nation — det var ikke en Gjerning at udføres blot i een Nation som i Ægypten fordum, men alle I, som boe paa Jorden, skulle see, naar Banneret bliver opreist paa Bjergene, og I skulle høre, naar Trompeten lyder.

Et Banner er Noget, hvorom Folk samle sig, ligesom I, mine Troesfæller, have samlet Eder til disse Bjerge fra de forskjellige Riger i Europa, fra Australien, Afrika, Hindustand og andre Parter af Verden. Her er Banneret bleven opreist; Engelen er kommen; Inspirationens Røst lyder paany; Guds Kirke er atter oprettet, Zion opbygges paa Jorden; Hedningernes Tider ere snart fuldkommede, og naar den Dag oprinder, vil Gud opforde alle Jordens Beboere til at see og forstaae hvad han udfører i disse Bjerge. Han har samlet et Folk her, som kaldes hans Kirke og Rige, og det skal aldrig tilintetgjøres, men bestaae evindeligen.

Dette stemmer ogsaa fuldkommen overeens med Propheten Daniels Vidnesbyrd. I det 2det Kapitel underrettes vi om, at Nebukadnezar havde en Drøm, hvori Verdens Rigers Tilstand i de sidste Dage aabenbaredes ham. Daniel fremtraadte for Kongen og sagde: „Du, Konge, saae og see, der var et stort Billede og Skinnet deraf var herligt for Dig og dets Anseelse var forfærdeligt. Det samme Billedes Hoved var af Guld,

dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber, dets Been var af Jern og dets Fødder vare en Deel af Jern og en Deel af Leer. Og Du saae, indtil der blev en Steen afhuggen, hvilket skete ikke med Hænder, og den slog til Billedets Fødder, som vare af Jern og Leer, og knuste dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knust tilsammen og vare ligesom Avner paa en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden."

Bjerget, som Daniel her omtaler, er Stedet, hvor Banneret skal opløftes; det er ogsaa Stedet, hvorfra Proklamationen skal udgaae til alle Jordens Beboere med Opfordring til Alle at see den Steen, der løsreves uden Menneskehaand, og som tilsidst skulde fylde hele Jorden, medens det store Billede, der repræsenterede alle menneskelige Regjeringsformer, skulde henveires som Avner paa en Lo om Sommeren.

Er der nogen Statsmand blandt de Fremmede tilstede i vor Forsamling idag, som ønsker at kjende Nationernes, Rigernes og Regjeringernes Fremtidsskjæbne? Læs blot Profetierne; der vil man finde, hvorledes det skal gaae alle Regjeringer, grundede ved menneskelig Viisdom — de skulle være som Avner paa en Lo, Vinden skal føre dem væk og intet Sted findes for dem fra Hovedet af Guld til Fødderne af Jern og Leer. Og hvad skal indtage deres Plads? En Steen, afhuggen af Bjerget uden Hænder — lille i Begyndelsen, ubetydelig i de verdslige Rigers Øine, men den vil voxe fra Dag til Dag og tilsidst fylde den ganske Jord og blive bestaaende evindelig.

„Og i de Kongers Dage skal Himlens Gud oprette et Rige, som skal bestaae evindelig, og det Rige skal ikke overlades til noget andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen."

Det Rige, som blev oprettet for 1800 Aar siden af Jesus og hans Apostler, blev ødelagt og udryddet af Jorden, overeensstemmende med Daniels og Johannes den Aabenbarers Forudsigelser. Disse Mænd sagde, at denne Verdens Magter skulde føre Krig med Guds Rige og overvinde det. Det er bogstavelig bleven opfyldt. Guds Rige med dets inspirerede Profeter og Apostler blev udryddet af Jorden; ligeledes Præstedømmet med alle dets Gaver og Kræfter, og i Stedet derfor indførtes ved menneskelig Viisdom Troesbekjendelser, Religionssystemer og Regjeringsformer; men det Guds Rige, der skal oprettes i de sidste Dage, skal ikke fordærves, men bestaae evindeligen. Det skulde ikke overgives til noget andet Folk, det vil sige, det skulde aldrig gaae over i andre Hænder, men naar det engang var oprettet, skulde det vedblive at existere til evig Tid, medens denne Verdens Riger skulde forsvinde som et Nattesyn.

Nu begynde vi at forstaae den sidste Part af vor Text. Israel skal ikke blot frelses, men det hedder „rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark." Hvad skal man med en banet Vei i Ørkenen?*) Vi have allerede læst om en banet Vei gjennem det røde Hav og gjennem de syv Strømme af Ægyptens Flod, hvilken skal opkastes ligesom i gamle Dage; men hvad skal man med en banet Vei gjennem Ørkenen? Herrens Forløste skulle vandre paa den. Hvilke Herrens Forløste? De, som ere forløste fra alle Nationer paa Jorden

---

*) Den engelske Bibel, hvoraf Taleren har taget sin Text, siger: „Rydder Herrens Vei, gjører en lige Vei i Ørkenen for vor Gud."

ved Evangeliets Forkyndelse; de, som lytte til Engelens Budskab fra Himlen; de, som have reist med Oxer, Muuldyr, Heste, Haandkarrer og Trillebøre for at arbeide sig herop til Bjergene, hvor de kunde lægge Grundvolden til Guds Rige midt i Ørkenen. De behøve en banet Vei hertil, for at Resten af de Forløste, som herefter ville komme i Titusindvis, kunne komme hurtigere hertil. Dette minder mig om et andet Skriftsted af Esaias, nemlig hans 62, 10. „Baner, baner den banede Vei, kaster Stene deraf, opløfter et Banner for Folkene, thi Herren lader sig høre til Jordens Ender, siger Zions Datter. See, din Salighed kommer; see, hans Løn er med ham og hans Gjerning er for ham. Og de skulle kalde ham et helligt Folk, Herrens Gjenløste, og Dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt."

Hvilket besynderligt Arbeide i de sidste Dage! En banet Vei at anlægges, og Stenene kastes tilside! Da I, mine Brødre, som sidde her for mig, arbeidede ude i Klippebjergene i en Længde af 2 a 300 Miil, som Opfyldelse af denne Profeti, sprængte I saa Klipperne og rullede Stenene tilside?

Endnu en Ting vil jeg nævne i Forbindelse hermed, nemlig: „Gaaer igjennem, gaaer igjennem Portene, rydder Folkets Vei osv." Jeg har ingen Tvivl om, at Profeten Esaias jo saae Anlægget af denne Kæmpe-Jernbane i et Syn — han maa have seet det, ellers kunde han ikke saa omstændeligt have forudsagt det. Han maa ogsaa have seet disse Tog fare over dette store Kontinent, hvorledes de syntes at blive opslugte af Huler i Bjergene og saa efter nogle Øieblikkes Forløb see dem komme ud paa den anden Side. Han kaldte dem ikke Tunneller dengang som vi nu, men sagde: „gaaer igjennem Portene."

For at vise, hvor hurtig Folket skulde komme paa denne banede Vei i de sidste Dage, vil jeg anføre Esaiæ 5, 26. „Og see, han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langt fra, og han skal hvisle efter dem fra Jordens Ender, og see, de skulle komme hasteligen og let." Ikke med Haandkarrer eller Oxer, som Tilfældet var i mange Aar, men de skulle komme fra Jordens Ender hasteligen. Han siger her igjen, at et Banner skal opløftes for Hedningerne. Alle disse Profetier dreie sig om eet Punkt, nemlig et Banner skal opløftes, en Proklamation skal lyde, en banet Vei skal anlægges og Folk skulle komme farende med stor Hast for at udføre Jehovahs Hensigter i de sidste Dage.

„Han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langt fra." Hvor var Esaias, da han udtalte denne Profeti? I Palæstina. Kan man gaae meget længere fra Palæstina og opløfte et Banner end til disse Bjerge, troe I? Det skulde ikke opreises i Palæstina, hvor Profeten stod og talede, men han saae langt hen i det Fjerne Guds Gjerning blive udført i de sidste Dage. Det skulde heller ikke opløftes for een Nation alene, men for alle Hedningernes Nationer — det var et altomfattende Værk, der vedrører „alle de, der boe paa Jorden." Og naar dette Værk skulde gjennemføres, skulde en banet Vei lægges over Ørkenen og hvorfor? Fordi, siger Profeten, at Herrens Herlighed skulde aabenbares og alt Kjød skulde see det tillige. Dette har intet Hensyn til Christi første Komme, men til hans anden store og herlige Tilkommelse, naar han skal aabenbares i Kraft og Herlighed, naar Bjergene og Høiene skulle jevnes og det Knudrede blive som en slet Mark. Istedetfor at sees af nogle Faa, som i gamle Dage, skal Guds Herlighed ved denne Leilighed

sees af alt Kjød, thi hvert Øie skal see ham, naar han kommer i sin Herlighed og Magt for at regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Amen.

De Helliges Indsamling.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 365.)

Ved at leve saaledes adspredte ere de Hellige og især deres Afkom mere eller mindre udsat for de onde Indflydelser, som herske i Babylon, medens de kun have liden Leilighed til at virke for Guds Riges Opbyggelse eller at berede sig for Jesu Christi Fredsregjering paa Jorden, eller at fremme Sandhed og Retfærdighed, saa Guds Villie kan skee paa Jorden som den skeer i Himlen.

Men lad Indsamlingens Aand komme til sin Ret, saa skal man snart see dens vidunderlige Nytte og Velsignelse. Hvis alle de Sidste Dages Hellige vare adspredte overalt paa Kloden, vilde deres Indflydelse saagodtsom slet ikke spores; men see deres Indflydelse, naar de ere samlede i Utah. Selv de Forenede Staters Congres tager dem under dyb Betragtning; de ere tidt og ofte Gjenstand for vidtløftig Drøftelse i vor Tids ledende Dagblade og Skrifter; Statsmænd, Lærde og andre fremragende Mænd finde det nødvendigt at gjøre en Reise til Salt Lake for at „see Mormonerne i deres Hjem" og om mulig udgrunde den hemmelige Drivfjær til deres Magt, Enighed og Udvikling baade i religiøs og politisk Henseende, og det hænder ikke saa sjelden, at Nogle af dem, „der gik for at spotte dem, blive for at bede." Andre, som i deres Hjerters Oprigtighed have opponeret mod dem, finde, at deres Fordomme veires hen og erkjende frimodigt, at Mormonerne staae paa et langt høiere Kulturtrin, end de forhen troede, og at der er noget Stort og Ædelt ved dem, som de ikke selv kunne gjøre sig Rede for.

Lad ti Tusinde europæiske Hellige, der nu ere spredte enkeltvis eller snesevis over Hundreder af Byer og Landsbyer, blive samlede i Zion, hvilken Forskjel vilde ikke øieblikkelig spores i deres Indflydelse, Kraft og Styrke! Ti Tusinde Hellige, som nu ere spredte over Europa, vilde udgjøre en ganske respektabel Kommune, hvis de vare samlede paa eet Sted som i Utah. De vilde kunne indføre en Samfundsorden, der var langt bedre end hvad man finder i Babylon, netop paa Grund af, at de i Gjennemsnit ere Mænd og Kvinder af større Moralitet og vilde organisere sig efter Evangeliets og Guds Lovs Forskrift. Børnene i et saadant Samfund vilde selvfølgelig være langt mindre fordærvede end de, der opvoxe i Babylon. Et saadant Folk kunde voxe i Reenhed, Kydskhed, Retfindighed og hellige sig til Herren, opbygge hans Rige og fremme hans Villie paa Jorden langt bedre, end medens de levede adspredte i Babylon blandt de Ugudelige.

I Adspredelsen ere de Hellige en forsvindende Minoritet, men naar de blive samlede paa eet Sted, udgjøre de Majoriteten, og Majoriteten er den styrende allevegne. Det er en herlig Ting,

at Majoriteten af et Folk er for at tjene Herren og fremme Sandhed og Ret, og dette er et af Hovedøiemedene med Indsamlingen og mangfoldige andre Goder ere Resultatet deraf, medens de vantroe Nationer overlades til deres Ugudelighed og Fordærvelse, indtil de ere modne for Guds Dom.

Mange af de Hellige ville maaske sige: Ja, vi vide, at Indsamlingen er et herligt Princip og af uberegneligt Gavn for Guds Børn, men hvorledes skulle vi som Individer nyde Godt deraf? Dette er et individuelt Spørgsmaal, som kræver særskilte Svar. Men vi ville her kun gjøre nogle Bemærkninger i Almindelighed.

For det Første udkræves der en fast Beslutning at ville udvandre ved første Leilighed, som tilbyder sig. For det Andet bør man lægge Sagen i Herrens Haand og med Tro og Tillid bede ham at hjælpe sig i sine Bestræbelser for at tilveiebringe Midler; man bør aldrig tabe denne Tanke afsigte eller forsømme at lægge om end nok saa lidt tilside i denne Hensigt. Om en Sidste Dages Hellig har Slægtninge eller Venner i Utah, kan han ikke bebreides for at ansøge dem om Understøttelse eller Laan, med den Beslutning at ville ærligt tilbagebetale naar Omstændighederne tillade det.

Det er altid godt, at være beredt til at modtage Opfyldelsen af sine Ønsker. Der har været Tilfælde, hvor Folk ere blevne overraskede af deres Bønners Opfyldelse, saa de ikke have været beredte til at modtage de attraaede Velsignelser. Dette har hændt i Emigrationssager. Herren har aabnet Veien for Folk paa en saa uventet Maade, at de aldeles ikke have været færdige til at reise, naar Leiligheden gaves.

Der gives vel ogsaa dem, som af en eller anden Aarsag slet ikke længes efter Udfrielse; Nogle, fordi de sidde bekvemt i det, som man siger, Andre, fordi de krympe sig ved det haarde Arbeide at opdyrke et nyt Land. Hvis Gud havde kaldt de Rige og Formuende til at opbygge sit Rige, vilde han aldrig have faaet det udført, thi de vilde ikke kunne opgive deres behagelige Hjem for at opbygge Zion. Han vidste dette og har derfor ikke valgt det Slags Folk. Men med Hensyn til Vanskelighederne i at opbygge Zion, skulde man altid ihukomme, at Pligtens Sti er den sikkre Vei til Velsignelse og Lykke, samt at der er Sandhed i det gamle Ordsprog: uden Kamp, ingen Krone.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842. (Fortsat fra Side 367).

Men der kan spørges, hvorledes Hr. Baxter kunde faae et Tegn fra en anden Person? Hertil svare vi, at Hr. Baxters Broder var under den samme Aands Indflydelse som han selv; og da Broderen var under den samme Aands Indflydelse, kunde han lettelig bringes til at tale til Hr. Baxter og meddele ham hvadsomhelst Aanden vilde indgive ham, men der var ikke Kraft i Aanden til at helbrede Barnet.

Atter kunde der spørges, hvoraf det

kom, at de kunde tale i Tungemaal, dersom de vare af Djævelen? Vi svare, at de kunde bringes til at tale i et andet Tungemaal, ligesaavel som i deres eget, da de vare under hiin Aands Indflydelse, og Djævelen kan friste Hottentotten, Tyrken, Jøden, eller hvilkensomhelst anden Nation; og om disse Mænd vare under hans Aands Indflydelse, kunde de følgeligvis tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Tydsk eller ethvert andet Sprog, Djævelen forstod.

Nogle sige: „Prøver Aanderne ved Ordet.“ „Hver Aand, som bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet, er af Gud. Og enhver Aand, som ikke bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud.“ (1 Joh. 4, 2. 3.) En af Irvingiterne anførte dette Skriftsted, medens han var under Indflydelse af en Aand, og sagde derpaa: „Jeg bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjødet.“ Og dog sloge disse Profetier feil; deres Messias kom ikke, og de store Ting, som de talte, ere blevne til Intet. Hvorom er Talen her? Talte ikke Apostelen Sandhed? Jo, vissselig, men han talte til Folk, som vare underkastede Dødsstraf i det Øieblik, de antoge Christendommen; og Ingen uden Kundskab om Kjendsgjerningen vilde bekjende den og udsætte sig selv for Døden; og dette blev følgeligen givet som et Kjendetegn for Menigheden eller Menighederne, hvortil Johannes skrev. Men Djævelen udraabte ved en vis Leilighed: „Jeg kjender Dig, hvem Du er, Du Guds Hellige!“ Her var en fri Tilstaaelse under andre Omstændigheder, at „Jesus var kommen i Kjødet.“ Ved en anden Leilighed sagde Djævelen: „Om Paulus vide vi, og Jesus kjende vi,“ naturligvis som kommen i Kjødet. Intet Menneske kan adskille sande Aander fra falske uden de af Gud beskikkede Authoriteter, nemlig Præstedømmet med dets Gaver at bedømme Aanderne. Denne Magt besad de i Apostlernes Dage, men den har været borte fra Verden i mange Aarhundreder.

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige har ogsaa havt deres falske Aander; og da den bestaaer af Medlemmer, udsamlede fra alle hine forskjellige Sekter, som bekjende sig til forskjellige Meninger og have været under Indflydelsen af saa mange Slags Aander, er det ikke at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Aander.

Kort efter at Evangeliet blev grundfæstet i Kirtland og under Fraværelsen af Kirkens Authoriteter optraadte falske Aander, mange forunderlige Syner saaes, og vilde, sværmeriske Begreber næredes; Folk rendte ud af Dørene under Indflydelsen af denne Aand og nogle af dem stege op paa Træstubbene og udstødte Jubelraab og foretoge sig alle Slags Daarskaber: En forfulgte en Kugle, som han sagde, han saae flyvende i Luften, indtil han kom til en steil Skrent, hvor han styrtede ned i Toppen af et Træ, hvilket frelste havs Liv; og mange andre latterlige Ting foretoges, som vare skikkede til at paaføre Guds Kirke Vanære, foraarsage Guds Aands Fjernelse og at oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse. Men da Authoriteterne kom hjem igjen, blev Aanden aabenbaret; de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve afskaarne.

I en senere Periode stod en Shakeraand paa Nippet til at blive indført, og en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falden omkuld, men Aanden blev revset og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Kirkens Regler

og god Orden, bleve udelukte. Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt en falsk Tungemaalsgave; de pleiede at tale med en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordreiede ligesom Irvingiternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Øvre Canada, men blev tugtet af den præsiderende Ældste; et andet, i Nærheden af samme Sted, med en Kvinde, som paastod at kunne bedømme Aander, og begyndte at anklage en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde hun vidste var saa ved Aanden, men blev sidenefter beviist at være falskt. Hun stillede sig selv frem som „Brødrenes Anklager," og Ingen kan ved Aanders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Anden, de maae bevises at være skyldige ved gyldigt Beviis, ellers staae de som ikke skyldige.

Der har ogsaa i Kirken været tjenende Engle, som vare af Satan, fremstillende sig som en Lysets Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende, at hun skulde gaae til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saae et herligt Væsen nedstige, klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaae mere end eet hundrede engl. Miil hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage." Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaae til Jordens Ender, og han har siden været mere end tusinde engelske Miil fra Hjemmet, og er dog i Live. Mange sande Ting taltes af dette Væsen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde man spørge, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegn, hvorpaa han kan kjendes, og derpaa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan var en ung Dreng i Kirtland, Isaak Russel af Missouri og Gladden Bishop og Oliver Olney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love. Isaak Russel opholdt sig nogen Tid i Far West, hvorfra han skulde gaae til Klippebjergene, veiledt af tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen nogle af hans Beslægtede, som siden næsten ere blevne ødelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Høi-Raadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han selv afskaaren fra Kirken. Han anerkjendte Dommens Rigtighed og sagde, at „han nu saae sin Vildfarelse, thi dersom han havde været styret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith," og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Olney har ogsaa været for Høi-Raadet og blev afskaaren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersøgte ved Guds Ord; bevisende derved tydeligt, at han elsker Mørke mere end Lyset, fordi hans Gjerninger ere onde.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Sepbr.

Emigranterne.

Den 1ste Sepbr. Kl. 3¼ Eftermiddag afgik det andet Kompagni af dette Aars Emigration med Dampskibet „Humber" fra Kjøbenhavns Toldbod. Indskibningen begunstigedes af det deiligste Veir og Emigranterne — 170 i Tallet — havde god og rummelig Plads ombord. Br. Anton Lund ledsagede dem til Liverpool for at yde dem den fornødne Hjælp, som de, der ere uvante til Reiselivet, saa haardt trænge til. Ifølge Brev fra Br. Lund erfare vi, at Veiret var gunstig paa hele Touren og Mange slap fri for den ubehagelige Søsyge. Om Søndagen afholdtes Forsamling ombord, som overværedes af alle de Hellige og endeel af de fremmede Emigranter. En udmærket Aand besjælede Talerne og Stilhed og Fred herskede. Mandag Eftermiddag ankom de Hellige til Hull, hvorfra de næste Morgen tog med Toget til Liverpool. Vi haabe, at disse vore Søskende maae have en gunstig Reise over det store Dyb og at de maae naae deres Bestemmelsessted i Sikkerhed. Med dette Kompagni afreiste følgende hjemvendende Missionærer fra Utah: Ældsterne Chr. Willardsen, Søren Thura og E. M. Cast, hvilke have arbeidet trofast i Jylland og Norrland i længere og kortere Tid, fornemlig blandt deres Slægtninge og Bekjendte fra tidligere Dage.

Vi have ogsaa faaet Brev fra Ældste W. W. Cluff, dateret Coalville, Utah, den 16de August, hvoraf vi med Glæde erfare, at de Hellige under hans Bestyrelse viste den roesværdigste Opførsel paa hele Reisen. I et tidligere Nr. have vi omtalt de Helliges almindelige Tilfredshed med Broder Cluff som Fører, og vi see saaledes, at Tilfredsheden er gjensidig. Ikke en Eneste af hans Kompagni faldt fra eller blev overtalt til at standse i Staterne, skjøndt apostatiske Slægtninge og Bekjendte anvendte deres yderste Evne i dette Øiemed. Af fjorten Personer, som havde faaet Løfte om at erholde Reisepenge fra deres Venner i Utah ved Ankomsten til New York, erholdt kun tre den forventede Hjælp, og det forvoldte Br. Cluff betydeligt Bryderi og Møie at faae de øvrige elleve med helt op, hvilket tilsidst lykkedes. Vi ville i denne Anledning atter lægge vore Søskende paa Sindet, at de ikke indtegne deres Navne som Emigranter, før de have de fornødne Midler i deres Hænder; thi trods den bedste Villie kan der komme Hindringer iveien hjemme i Utah, som umuliggjør det for vore Venner at sende den lovede Hjælp i rette Tid, og udebliver den, som i ovennævnte Tilfælde, risikerer man at blive ladt tilbage i Staterne blandt Fremmede i et fremmed Land uden Midler, uden at forstaae Sproget og uden Venner at tye til, thi i New York er ingen Søskende.

Trods al Skriven, Skrigen og Rakken ned paa alle Kanter see vi den ene Flok af Hellige efter den anden forlade disse saavel som andre Lande Aar efter Aar og med Glæde i Hjertet vende deres Fjed mod Zion. Det er et af de haandgribeligste og mest iøinefaldende Beviser for hvor magtesløs Oppositionen er lige-

overfor Herrens Gjerning. Landets dygtigste Geistlige, Folketalere, Skribenter og andre indflydelsesrige Mænd have i Aarenes Løb ødet deres Talenter og Kræfter paa at latterliggjøre, spotte og opbryde „Mormonismen,“ men stille og rolig udfører den sin Mission, og de Oprigtige blandt Menneskene glæde sig ved dens opløftende Grundsætninger.

Siden Evangeliets Indførelse i Skandinavien for circa tyve Aar siden have omtrent 10 a 12,000 Sjæle udvandret til vor Hjemstavn i Klippebjergenes Skjød, hvor de i Forening med vore Sødskende fra England, Skotland, Frankrig, Tydskland, Italien, Schweiz, de Forenede Stater osv. have grundet et mægtigt Folk, som ved sin Organisation og sit Sammenhold har tiltrukket sig Statsmænds og hele Verdens Beundring. De Sidste Dages Hellige have vundet Renomee for at være det sædeligste, ædrueligste, fredsommeligste og stræbsomste Folk paa Jorden, og med god Grund kunne vi være stolte af det Samfund, hvortil vi høre. Hvor forbauses ikke de fremmede Reisende, som i de sidste Par Aar have gjestet Utah, ved at færdes Gade op og Gade ned, fra By til By og fra Settlement til Settlement og Dag efter Dag aldrig høre en Eed blive udstødt eller at profant Sprog naaer deres Øren. Hvor findes et Samfund af lignende Størrelse, hvor man ikke har offentlige Huse, Drikkesaloner, Spillehuse, Slagsmaal, Nattesværmere, Fredsforstyrrere osv.? Hvilket andet Samfund kan vel rose sig af, at det ikke er belemret med Skjøger, Forførere, Libertinere, uægte Fødsler, Bornemord, Fosterfordrivelser, Fødselsstiftelser, Hittebørnshospitaler og lignende Anstalter, der ere begrundede i et Folks Usædelighed?

Med Taknemmelighed til vor himmelske Fader prise vi os lykkelige ved at have Deel og Lod blandt saadant et Folk, og et Samfund, som i vor fordærvede Tid kan lægge saadanne herlige Resultater for Dagen, maa i Sandhed være besjælet af ædle og opløftende Principer, thi Træet skal altid kjendes paa Frugterne.

Man tænke sig f. Ex. det danske Folk befriet fra alle de i det Foregaaende anførte Onder, og hvilket herligt og behageligt Land vilde dette da ikke være; men man møder os allevegne med den Erklæring, at en saadan Samfundsorden **kan ikke** indføres, de herskende Onder **kunne ikke** afskaffes; baade de geistlige og borgerlige Myndigheder erkjende deres Magtesløshed ligeoverfor Tidens fordærvede Aand, og hvad der er det Værste, Folket selv vil ikke gjøre nogen kraftig Anstrengelse for at raade Bod paa det Onde, eller rettere, vil ikke bebyrde sig med den Selvfornegtelse, som en Forandring til det Bedre paanøder dem.

Hvad kan saa en Fader eller Moder, der have sine Børns Vel for Øie, og som ønske at unddrage dem den stedse stigende Forbærvelse, gjøre bedre, end at forlade saadant et Samfund og drage langt udenfor dets Indflydelse, og **der** i Forening med Forældre af lignende Attraa oprette et nyt Samfund, grundet paa andre Principer, som man fra Begyndelsen af gjensidig forpligter sig til at overholde. Her i disse Lande tør man neppe lade Børn paa 4—5 Aar komme udenfor Stuen, for at de ikke skulle høre Banden, Sværgen, Skjeldsord og Bespottelser, og naar de blive nogle Aar ældre, er der al Grund til at befrygte, at de ville følge de daarlige Exempler, deres Omgivelser vise dem, thi det er et Faktum, at Exempel virker kraftigere end Formaning. Naar vore Børn have naaet Ynglingsalderen, hvor mange Farer true dem saa ikke fra alle Sider? Forældrene kunne med deres bedste

Omhu ikke længere vogte ethvert af deres Fjed, og med Sorg og Ængstelse see de deres haabefulde Søn i slet eller vellystigt Selskab, hvilket truer med hans moralske Undergang. Den unge, uskyldige Pige, der ikke aner Verdens Fordærvelse, er stadig Gjenstand for Forførernes snilde Snarer, og desværre altfor ofte lykkes det den forslagne Fældestiller at fange sit Bytte.

Denne Angst og Uro besjæle ikke Forældre i Zion; der ville deres Børn aldrig faae Leilighed til at see berusede Mennesker rave gjennem Gaderne; der høre de aldrig en Eed eller Forbandelse udtalt af de Voxne; der levnes der aldrig Forføreren langt Pusterum, om en enkelt skulde findes, og der værner hver Mand ikke blot om sin Hustrues og Datters Ære, men ogsaa om sin Næstes Familie; der kan en Mand med Tryghed efterlade sin Familie, naar han kaldes til at gaae ud blandt Nationerne paa en Mission af 2 a 3 Aars Varighed, og hans Virksomhed vil aldrig lammes ved Frygten for hans Kjæres Fordærvelse under hans lange Fraværelse. Derfor hige de Gode og Oprigtige til Zion; derfor flye Aar efter Aar smaa Flokke af Hellige fra Babylon for at undgaae dens Besmittelse; derfor trives Zion i Ørkenen, som Profeterne fordum saae i deres Syner; og derfor voxer Zions Indflydelse og Kraft, og med Haab og Længsel see vi hen til den Dag, da Loven skal udgaae fra Zion til alle Nationer, da Sandhed og Retfærdighed skal udbrede sig derfra over det ganske Land og da Fred og Broderkjærlighed skal derfra gjøre sig gjeldende blandt de Tiloversblevne paa den hele Jordens Kreds.

Blandinger.

I London leie de Hellige elleve Lokaler, hvor der afholdes Forsamlinger, men Evangeliets Fremgang er ikke stor i Forhold til Stadens Folkemængde. En af vore Missionærer skriver under 22de August Følgende: „De Hellige i det Hele taget ere et godt Folk; de søge at gjøre hvad ret er og længes efter at samles hjem til Zion. De Fleste ere fattige og stole kun paa Hjælp fra de Hellige i Utah for Udfrielse. Nogle ansee sig for langt fattigere end de virkelig ere, forbi de have liden eller ingen Tro paa Gud. De yde aldrig Noget til Rigets Forfremmelse af Frygt for at de saa skulle savne et Maaltid Mad eller to, som om Herren ikke kan velsigne dem i Forhold til deres Offer. De glemme hvad Herren siger ved Davids Mund: „Samler mig mine Hellige, som gjøre Pagt med mig ved Offer.“ Nogle af vore Søskende leve op til Forjættelserne, og jeg ønsker Alle vilde gjøre det. Herren har sagt, at han vil samle sine Hellige til Zion i de sidste Dage, og de, som stræbe for at blive Hellige, ville ganske vist blive hjemsamlede.

„Jeg har erfaret, at der ofte hersker Glæde blandt vore christne Venner over, at der ikke er mange Hellige i Stæderne, Landsbyerne og Sognene; de forstaae ikke, at de glæde sig over deres egen visse Undergang; thi naar Saltet er udsamlet fra Folket, hvorledes skal det saa bevares? De Hellige, som ere adspredte blandt Nationerne, ere Jordens Salt, der opholder dem, men Vee Nationerne, naar

de Hellige ere hjemsamlede, thi da vil Ødelæggelsen hasteligen ramme dem. Trods den herskende Sløvhed blive dog Nogle døbte, men det er saa at sige kun En af en Stad og To af en Slægt, eller som tiloversblevne Druer, naar Viinhøsten er endt. Der findes ogsaa Nogle, som skamme sig ved at bekjende, at de ere Sidste Dages Hellige, og som ikke lade deres Lys skinne, og det forekommer mig som om det lille Lys, Saadanne have, er lige ved at pustes ud — de ere hverken varme eller kolde."

Den engelske Videnskabsmand Darwins Theori, at Mennesket nedstammer fra Dyrene, disse fra Planterne osv., synes i den senere Tid ogsaa at vinde Indgang i Skandinavien. At det aabenbarede Ord siger, at vi ere skabte i Guds Billede, at een Gud har skabt os, og at vi ere hans Børn, er Noget, som slet ikke generer Mr. Darwin og hans Meningsfæller.

I Paris og andre Steder i Frankrig prædikes med Kraft Atheismen, det vil sige Fornegtelsen af Guds Tilværelse, Jesu guddommelige Mission, Forsoningen, Opstandelsen, kortsagt alle Skriftens ædleste Principer. Da Udødeligheden fornegtes, ligger heri en ødelæggende Opfordring til Mennesket, at Kjødets og Sandsernes Tilfredsstillelse er det høieste Gode, som bør tragtes efter, thi der er intet Ansvar, ingen Dom, ingen Belønning herefter.

3die Kompagni af vore Emigranter afgaaer fra Kjøbenhavn den 10de Octbr.

Chr. Madsen, Studsgade Nr. 11. Aarhuus.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Ældste Orson Pratt (fortsat)	369.	Redaktionens Bemærkninger (Emiterne)	377.
De Helliges Indsamling (fortsat)	373.	Blandinger	379.
Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	374.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.